

Arrest

nr. 168 349 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat L. VANBRABANT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissingen wordt o.a. vastgesteld dat hun situatie niet kan worden beschouwd als een vendetta en dat ze niet hebben aangetoond geen beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Albanese autoriteiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze

motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoekers aanhalen dat de traditionele Kanun niet meer is gekend door de jonge bevolking en deze een andere invulling geven aan het begrip bloedwraak dan de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat deze stelling geen enkele afbreuk doet aan de motivering dat dergelijke vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden als dusdanig niet beschouwd worden als bloedwraak zoals die door de Kanun in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. In casu wijzen tal van elementen erop dat er in de situatie van verzoekers geen sprake is van een bloedwraak in de zin van de door de Kanun beschreven definitie. Verzoeker verklaarde duidelijk dat het ging om een geval van wraak en geen bloedwraak.

Verzoekers poneren dat de commissaris-generaal struikelt over het feit dat een oom niet volledig in isolement leefde en dat bij bloedwraak doorgaans een man wordt geviseerd met dezelfde leeftijd als het slachtoffer, in dezen verzoeker en niet diens ooms. De Raad wijst erop dat uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat verzoeker regelmatig het huis heeft verlaten.

Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Asielzoekers moeten aannemelijk maken dat ze alle mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt immers dat ze de door hun ingeroepen problemen nooit hebben aangekaart bij hun nationale autoriteiten. Ze dienden geen klacht in bij de politie en brachten hen zelfs nooit op de hoogte, noch zochten ze op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Albanese autoriteiten. Uit niets blijkt dan ook en verzoekers maken niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Ze tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 februari 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij het niet eens kunnen zijn met de bestreden beslissing en de beschikking omdat in Albanië geen onderscheid wordt gemaakt tussen het traditionele woord bloedwraak en wraak aangezien deze begrippen thans door mekaar worden gebruikt. Volgens verzoekende partijen blijkt dit uit het Albanese wetboek en uit recente rapporten waarnaar zij verwezen hebben in het verzoekschrift en blijkt dit tevens in het rapport van UNHCR. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat zij omwille van de corruptie in Albanië geen vertrouwen hebben in het politionele systeem.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat in Albanië geen onderscheid wordt gemaakt tussen het traditionele woord bloedwraak en wraak aangezien deze begrippen door mekaar worden gebruikt en dit blijkt uit het Albanese wetboek en recente rapporten waarnaar zij verwezen hebben in het verzoekschrift, en dit tevens blijkt in het rapport van UNHCR, merkt de Raad op dat los van het feit dat deze begrippen door elkaar zouden worden gebruikt, uit de bestreden beslissingen blijkt dat een aantal elementen er op wijzen dat in hun situatie geen sprake kan zijn van bloedwraak volgens de voorschriften van de *Kanun* en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. De verzoekende partijen konden weinig informatie geven omtrent de tegenpartij die hierbij betrokken zou zijn geweest en ze hebben regelmatig hun huis verlaten net zoals de ooms die betrokken zouden zijn geweest bij de bloedwraak. Verder is er ook geen poging ondernomen om tot een verzoening te komen met de tegenpartij. Daarnaast hebben verzoekende partijen het enige incident dat ze zouden hebben meegemaakt met de familie van B. nooit vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor er ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Betreffende verzoekende partijen hun betoog dat zij omwille van de corruptie in Albanië geen vertrouwen hebben in het politionele systeem, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Asielzoekers moeten aannemelijk maken dat ze alle mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt immers dat ze de door hun ingeroepen problemen nooit hebben aangekaart bij hun nationale autoriteiten. Ze dienden geen klacht in bij de politie en brachten hen zelfs nooit op de hoogte, noch zochten ze op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Albanese autoriteiten. Uit niets blijkt dan ook en verzoekers maken niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Ze tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.”* De verwijzing naar de corruptie in Albanië waardoor ze geen vertrouwen hebben in het politionele systeem kan niet vergoelijken waarom zij hebben nagelaten de beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst uit te putten.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen dat: *“Volledigheidshalve kan er verder op gewezen worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht*

functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS